

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2548/2022
08.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Банковачки, адвокат из ..., против туженог "Ревност" ад за хигијенске услуге и обезбеђење Нови Сад, Нови Сад, чији је пуномоћник Милан Козомора, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 21/22 од 15.03.2022. године, на седници одржаној 08.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 21/22 од 15.03.2022. године, као изузетно дозвољеној

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 21/22 од 15.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1703/21 од 13.09.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике зараде за период од 15.07.2016. године до 30.06.2019. године исплати износ од 21.211,55 динара са законском затезном каматом од 01.09.2020. године, као и износ од 1.822,63 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 31.08.2020. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 112.996,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је предлог тужиоца за ослобађање од обавезе плаћања судских такси.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж1 21/22 од 15.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог, а жалба тужиоца делимично усвојена, те је преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 138.496,00 динара уместо у износу од 112.996,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђено допунско решење Основног суда у Новом Саду П 1703/21 од 12.10.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 6.300,00 динара. Ставом

четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења о трошковима поступка донетог у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију не наводећи законом прописане разлоге због којих исту изјављује, али указујући на разлоге за примену члана 404. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог. Наиме, ревизијом се побија одлука која не чини главни захтев, којом је одлучено о трошковима поступка, чији обрачун се врши у свакој парници појединачно, на основу адвокатске тарифе, према успеху у спору, узимајући у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Будући да се оспорава одлука о споредном потраживању као питању конкретног спора, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Ревизија није дозвољена ни у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ЗПП.

Одредбом члана 28. ЗПП, прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не представља његово главно потраживање, то ревизија није дозвољена, па је Врховни касациони суд, применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**